

100

SVENSKA FOLKVISOR

MED

ETT LÄTT ACCOMPAGNEMENT

FÖR

PIANO.

STOCKHOLM,
ABR. LUNDQUISTS MUSIKHANDEL,
Malmstorgsgatan N:o 8.

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS J. & A. RIIS, 1860.

Innehåll.

<i>M</i>	Sid.	<i>M</i>	Sid.
1. Linden	1.	51. Kuldansen	61.
2. Jungfruköp	2.	52. Lindormen	62.
3. Hvad jag har lofvat det skall jag hålla.....	3.	53. Herren Båld.....	63.
4. Och flickornas kärlek.....	4.	54. Du gamla du friska, du fjellhöga nord.....	65.
5. Åh! Ungersven växer.....	5.	55. Liten Karin.....	66.
6. Dalvisa.....	6.	56. Allt under himmelens fäste	68.
7. Den lillas testamente	8.	57. Dalvisa.....	69.
8. Om dagen vid mitt arbete	9.	58. Liten vallpiga	70.
9. Neckens polska	10.	59. Skön Rosamö	71.
10. När jag var en liten gosse	12.	60. Glädjens blomster i jordens mull	72.
11. Tiggargossen.....	13.	61. Jag gick mig ut en aftonstund	73.
12. Sparfvens visa	14.	62. Herr Helmer.....	74.
13. Pröfningen.....	16.	63. Den bergtagna	75.
14. Hillebrand.....	18.	64. Krystallen den fir	76.
15. Vaggvisa	20.	65. Stolts Hilla	78.
16. Min Pelle han är mig så stätelig	20.	66. Och inte vill jag sörja.....	80.
17. Oles visa	21.	67. Dufvans sång på liljeqvist.....	81.
18. Herr Peder och Malfred.....	22.	68. Jungfrun i blå skogen	82.
19. Majvisa.....	23.	69. Herr Ulfver och fru Sölfverlind.....	83.
20. Staffans visa	24.	70. Och mins du hvad du låfte mig.....	84.
21. Blomman bland blommorna	25.	71. Wallekans förklädning	85.
22. Friare-visa.....	26.	72. Pehr Tyrsons döttrar i Wänge	87.
23. Och vi skall skära hafre	27.	73. Kung Carl XII:s bild	88.
24. Herr Peders sjöresa	28.	74. De rosor och de blader.....	90.
25. Hafsfrun	30.	75. Tofva lilla	91.
26. Michaëlidagen	32.	76. Vefslupsvisa.....	92.
27. Majvisa.....	33.	77. Sorgens makt	94.
28. Bergkonungen.....	34.	78. Grefvens döttrar vid Elfvabolid	95.
29. Tänker du att jag förlorader är	36.	79. Vedergällningen	96.
30. Den öfvergifna	37.	80. Den underbara harpan	98.
31. Hönsgummans visa.....	38.	81. Jag unnar dig ändå allt godt.....	100.
32. I min ungdom så gladde mig att sjunga	40.	82. Skön Anna	101.
33. Orsa-polska	41.	83. Pehr Svinaherde	102.
34. Hertig Fröjdenborg och Fröken Adelin.....	42.	84. Två vänner de gör ett par	104.
35. Vermlands visa	44.	85. Den öfvergifne.....	105.
36. Ridder Olle	46.	86. Ung Hillevi.....	106.
37. Valborgsmässdans	47.	87. Öväntad bröllopsgäst.....	107.
38. Domaredansen	48.	88. Af hjertat jag dig älskar	108.
39. En gång i bredd med mig	49.	89. Jungfrun i det gröna	110.
40. Konungabarnen	50.	90. Och jungfrun gick åt killan	111.
41. Vi ska' ställa till en roliger dans.....	51.	91. En visa vill jag sjunga, fast tåren qväljer mig.....	112.
42. Vermlands-polska	52.	92. Inga liten qvarnpiga.....	113.
43. Och hör du unga Dora	53.	93. Necken	114.
44. Magdalena	54.	94. Gammal Marsch-melodi från Orsa i Dalarne....	116.
45. Flickan gick på ängen.....	55.	95. Harpans kraft	117.
46. Bonden och Kråkan	56.	96. Som stjernan uppå himmelen så klar	118.
47. Sven i Rosengård	57.	97. Liten Kerstins bröllop och begrafning.....	120.
48. Alunda visan	58.	98. Hertig Silfverdal	121.
49. Stolts Botelid stalldräng.....	59.	99. Rövaren Brun.....	122.
50. Sven Svanevit	60.	100. Stige Lilles bjudning.....	124.

N:o 1.
Linden.

Långsamt.

p

Sång.

1. »Jag var mig så li---ten, jag mi---ste min mor, min fa---der han

Plano.

p

p

gaf mig i styf--mo--ders våld». — I år så blir det en som-mar.

2.
»Och jag hade bröder, båd' stora och små;
Som'a skapte hon till björnar, i skogen att gå».

6.
»När du sitter inne och spoar din fot,
Så ståndar jag ute, frusen om rot».

3.
»Och som'a skapte hon till ulfvar grå;
Mig skapte hon till en lind, på en slätt till att stå».

7.
»När det kommer bedlare, som bedla om dig,
Så kommer timmermannen och skådar på mig».

4.
Der kommo två jungfruer gångande:
»Här ståndar du, Guds fred, kära lind så grön!»

8.
Det kom en kungason der gångande:
»Här ståndar du, Guds fred, kära lind så grön!»

5.
»När du sitter inne och husar ditt ben,
Så ståndar jag ute, frusen å gren».

9.
Så tog han på hennes fagreste blad,
Så rann det der upp en jungfru så klar.

No 2.

Jungfruköp.

Långsamt, med uttryck.

Sång. *p*

1. Och jungfrun hon gick för sin mo--der att stå. — Så grö--na va' de löf---ven. — Får

Piano. *p*

jag en stund åt lun--den gå? — Svi--ka vill hon vännen sin, Krämar--en lyster hon föl---ja hem.

2.

»Och väl kan du åt lunden få gå;
Men gack ej den väg, åt sjöstrand går».

3.

Men jungfrun ej lyder sin moders råd;
Hon gick den väg, som åt sjöstrand låg.

4.

»Och hör du krämar'! hvad jag spörja må:
Hvad har du att sälja allt uti din båt?»

5.

»Och jag har silke och sötaste mjöd,
Och det plär vara godt jungfruköp».

6.

»Och hör du köpman! hvad jag säga må:
Hur skall jag komma uti din båt?»

7.

»Du stig på stickor — du stig på strå,
Så kan du komma uti min båt».

8.

»Du stig på stickor — du stig på sten,
Så hväter du ej dina snöhvita ben».

9.

Och jungfrun drack mjöd och såg på kram,
Till dess att hon somna' i krämarens famn.

10.

Och jungfrun hon somna' i krämarens famn;
Hon vakna' ej förr än i främmande land.

11.

»Värst gör mig om mina barn de små:
Jag slog igen dörren och gick derifrån».

12.

»Och nog ser jag på min jungfru god,
Att aldrig hon suttit gift i bo».

13.

»Och nog ser jag på skön jungfruns bröst,
Att aldrig hon stillat barnatörst».

14.

»Och inte ska' du komma till din moders by,
Förr'n du har en dotter, som silke kan sy».

15.

»Och inte skall du komma till din faders land,
Förr'n du har en son, som dig segla kan».

16.

Och jungfrun hon gångar på krämarens torg,
Hon sliter grönt silke och glömmer bort sorg.

No 3.

»Hvad jag har lofwat, det skall jag hålla.»

Glädtigt.

Sång.

Hvad jag har lofwat, det skall jag hål-la, Att al-drig nå'n-sin äl-ska mer än — tre.

Piano.

Och en för roskull, och en för nöd skull, Den tredje, den skall bli min lil--la vän.

No 4.

"Och flickornas kärlek".

Något fort.

Sång.

Och fic---kor--nas kär---lek och än-----gar--na grön', — De pry-da he--la

Piano.

1. 2.

jor-----den så skön. — Och skön. — Då sto--do fal--ska tär-----nor och

1. 2.

la---de der--om råd, att det ban-----det skull' al-----drig slå in. —

No 5.

"Åh! Ungersven växer".

Något fort.

Sång. *p*

1. Åh! Un---ger-----sven väx---er båd' sma--ler och lång;

Piano. *p*

Der---fö---re så är han så stolt i sin gång.

2.

Åh! Ungersven drager det röda gullband;
Så binder han det omkring jungfruens hand.

3.

»Nå, kära min Ungersven knyt ej så hårdt!
Jag hafver ej tänkt att rymma bort».

4.

Och Ungersven löser det röda gullband;
Så hastigt den jungfrun åt skogen sprang.

5.

De skicka efter henne med femton gevär:
Åh! vill du mej någe; så har du mej här.

N:o 6.

Dalwisa.

Med innerlighet och ej för långsamt.

Sång. *p*

1. Om som--ma--ren skö-na, när marken hon gläds vid Da-la två elf-ver-na vi----

Piano. *p*

da; Från Tu--na---å strand till Gag--nä--mäns näs, så fa--gert det då är att

f

ri-----da. — Gud gläd--je och styr--ke de män som der bo, Gud gläd--je och

f

styr--ke de män, som der bo vid elf--vom, på berg och i da-----lom.

2.

Der hörs en förnöjelig näktergals sång,
Och djuren i lundarne gånga,
Vid Åhl utmed land, på sjö och på strand,
Och vårtiden leka så många.
Gud glädje m. m.

3.

Vid Leksand möter man Siljanom,
Den sjö sig så vida utsprider,
I fyra de delar som löpa rundtom,
Men öster ut Rättviken vrider.
Gud glädje m. m.

4.

Från Rättvik och Ore man färdas också
Till Moramäns nöjsamma stränder,
Dit upp ifrån Fahlun de handelsmän gå,
Så sjöleds som ock uppå landen.
Gud glädje m. m.

5.

Der hafver vår sol formerat en ö,
Som Siljan så kärligt omfamnar,
Der tusentals fiskar de lemna sitt frö
I gräsrika vikar och hamnar.
Gud glädje m. m.

6.

Från Venjan och Orsa till Elfvenes dal,
Och så öfver bergen till Särna,
Der elgar och renar till tusental
I skogarna vistas så gerna.
Gud glädje m. m.

7.

Från Öster- till Vester- Dalmännernas bo
Man kommer och der får beskåda
Båd' Lima och Malung och Äpplebo,
Tillika med Jerna, Nås, Floda.
Gud glädje m. m.

8.

Guds ande i nordlanden hvilar nu sig,
Ja, längst upp i verldenes ända.
Vår himmelske fader! Vi rope till dig:
Du värdes din nåd till oss sända.
Gud glädje m. m.

9.

Allt detta blef fattadt en midsommarsdag,
På Moramäns nöjsamma ängar,
Vid Utmelands by, med lust och behag,
Bland blomstrande, grönskande sängar.
Gud glädje m. m.

No 7.

Den lillas Testamente.

Något långsamt.

Sång. *p*

1. »Hvar har du va't så län-----ge?» — Lil--la dot--ter kind! — »Jag har va't i

Piano. *p*

Bän---ne Hos bro--dern min!» — Aj, aj, ondt haf--ver jag, jag.

2.

»Hvad fick du der att äta?»
 »Stekter ål och peppar,
 Styfmoder min!»

3.

»Hvad gjorde du af benen?»
 »Kasta dem för hundarne,
 Styfmoder min!»

4.

»Hvart kommo de hundarne?»
 »Remna i femton stycken,
 Hundarne små!»

5.

»Hvad ger du då din fader?»
 »Godt korn i lador,
 Faderen min!»

6.

»Hvad ger du då din broder?»
 »Vida skepp i floder,
 Broderen min!»

7.

»Hvad ger du då din syster?»
 »Gullskrin och kistor,
 Systemen min!»

8.

»Hvad ger du din styfmoder?»
 »Helvetes bojor,
 Styfmoder min!»

9.

»Hvad ger du då din amma?»
 »Helvetet samma,
 Amman min!»

N:o 8.

"Om dagen wid mitt arbete".

Lagom långsamt.

Sång. *p*

Om da--gen vid mitt ar---be---te, är du ut---i mitt sinn. Om

Piano. *p*

nat--ten då jag sof-ver, är du ut---i min dröm. Om morgon, då jag vaknar, hvem

p

sak--nar jag väl då? Jag sak--nar lil---ta vännen, som är långt här---i---från.

N:o 9.

Neckens Polska.

Måttligt fort.

Sång. *p*

1. Djupt i haf-vet på de-man-te-häl-len Necken hvi-lar i grönan sal. Nattens tärnor

Piano. *p*

mf

spän--na mör--ka pel---len öf-ver skog, öf-ver berg och dal. Qvällen herrlig står i

mf

p

svartan hög-tidsskrud, När och fjerran ej en susning, in---tet ljud stör det lugn, öf--ver

p

nejden rår, När hafvets kung ur gyllne borgen går, när hafvets kung ur gyllne borgen går.

2

Ägirs döttrar honom sakteliga
Gunga fram på den klara sjö.
Harpan ljud de gå så sorgeliga,
Söka fjerran en våg att dö.
Fast hans öga står åt dunkla himmelen,
Ingen stjerna bådär nattens drottning än:
Freja smyckar sitt gyllne hår,
Och Necken så sin sorg på harpan slår.

3.

»O, hvar dväljs du, klaraste bland stjernor!
I den blånande skymningsstund?
Du, som fordom en af jordens tärnor,
Var min brud uti hafvets grund.
Och när hjertat brann vid mina ömma slag,
Smög så skön och blyg de tjusande behag
Mot min barm i den svala flod,
Och gyllne harpan stum på vågen stod».

4.

»Men dig Oden böd högt öfver jorden.
Evigt stråla från Gimles famn.
Med sin harpa sångarn enslig vorden,
Qvar blott äger din bild, ditt namn.
Men en dag, när Midgårdsormen reser sig,
Gudar väpnas, allt förlossas — då hos dig
Skall jag åter på vågor blå
För nya verldar gyllne harpan slå».

5.

Så den sorgsne. Men vid himlaranden
Freja huldt genom natten ler.
Evigt på den guldbeströdda stranden
Sina tårar hon glänsa ser.
Och sin vän på hafvet helsar hon så mild;
Vågen speglar darrande den huldade bild;
Necken höres på böljan blå
Så gladeligt sin gyllne harpa slå».

6.

Nattens tärnor, klara stjernor alla
Gå till dans i den stilla qväll,
När de skära silfvertoner skalla
Öfver stranden från håll till håll.
Men när blodig dagens drott i östern står,
Bleknande och rädd den blida stjernan går;
Sorgligt afsked hon blickar ner,
Och gyllne harpan klingar icke mer.

N:o 10.

”När jag var en liten gosse”.

Enkelt och ej för långsamt.

Sång. *p*

1. När jag var en li--ten gos--se, och jag tänk----te jag var karl,

Piano. *p*

2.

jag var karl, Jag val-----de mig en fic---ka och fick hen--nes ja.

2.

2.

Den flickan hon var på sitt femtonde år;
Jag satte mig på renen och drack hennes skål.

3.

»Din skål den vill jag dricka och tänka uppå dig,
Så länge som lifsådran slår varm uti mig».

N:o 11.

Tiggargossen.

Ej för långsamt, med ett vemodigt uttryck.

Sång. *p*

1. Få-gel du lil-la, fast du är arm, fast du är arm, Finner du ro,
Under din moders vingar så varm, så varm, så varm,

Piano. *p* *pp* *p*

huldhet och tro, lind-löf-ven su--sa öf-ver ert bo, ert bo, ert bo.

pp

2.

Lycklig du, liten fågel på qvist!
På qvist, på qvist. —
Fader och moder har du ej mist,
Ej mist, ej mist. —
Jag hvarken har mor eller far,
Som liten våg kring stenar jag far,
Kring stenar far.

3.

Glädtigt du sjunger sommarlång dag,
Den långa dag.
Födan af himlen får du; — men jag,
Men jag, men jag,
Hungrande går. Snäsor jag får.
Derför jag fällt så mången en tår,
Så mången tår.

N:o 12.

Sparfvens wisa.

Något långsamt.

Sång. *p*

1. Hör du sparfver lil-la, far du in--te il-la, när som vintern blir så sträng och kall?
U-tan mycken mö-da, lär du dig ej fö-da, som är nästan minst bland fåglar all.

Piano. *p*

mf *Något långsammare.*

Kan du, få-gel nätta, mig helt kort be-rät--ta från det all-ra för-sta minsta med det största?

mf *Något långsammare.*

p *I förra tidmättet.*

Säg, om dig be-ha-gar, om din lefnads-dagar, i-från början till din lefnads slut.

p *I förra tidmättet.*

2.
När som vintern ändas,
Våren börjar tändas,
Pappa, mamma leka med hvarann.
Bädden bäddas mjuker,
Mamma blifver sjuker,
Pappa bergar sig så godt han kan.

Innan några veckor,
Skalet sönderspricker,
Jag blir kläckt med möda,
Pappa skaffar föda,
Jag blir klädd med fjäder
På mitt fina läder;
Innan kort blir jag en mogen man.

3.

Jag ej länge biar,
 Jag går sta och friar,
 Slöjder idkas ej uti vår slägt.
 Mannen not ej binder,
 Hustrun aldrig spinner,
 Sådant ej, men älskas, öfvas rätt.
 Ofta skifta maka.
 Men att brygga, baka,
 Många rätter koka,
 Slöjda, oxar oka,
 Är ej våra seder;
 Men förlåt, jag beder,
 Kärlek är vårt högsta tidsfördrif!

4.

Jag tar mig en flicka,
 Hjertat börjar picka,
 Vingen börjar på att sloka ner.
 Honan stilla sitter,
 Jag af kärlek spritter, —
 Nog utaf, jag säger intet mer.
 Knappt blir månan fuller,
 Innan många kullar,
 Utaf ägg och ungar,
 Drottningar och Kungar,
 Som sig sedan para,
 Och ej kärlek spara,
 Så högt slägte, till mång tusend led.

5.

När som dagen börjar,
 Gud för födan sörjer,
 Fast jag intet något hushåll har.
 Sommar'n rik af gröda,
 Ger mig nog till föda,
 Bordet dukas af en nådig Far.
 Jag har ingen styfver,
 Men min tunga klyfver
 Många skära toner
 In i millioner.
 Jag natursens lagar
 Lyder alla dagar;
 Det är all den skatt Gud af mig får.

6.

Hökar, glador, skjötta
 Gör mig något trötter,
 När de mordiskt stämpla om mitt lif;
 Och när skotten knalla,
 Många af oss falla,
 Under vårt menlösa tidsfördrif.

Men min' vingar snälla,
 När det månde gälla,
 Frälsa mig från fara,
 Från mång' skott och snara;
 På Guds makt jag undrar,
 Och när åskan dundrar,
 Gömmer mig i hålen helt förskräckt.

7.

Hösten ymnigt mättar
 Mig med alla rätter,
 Säd och frö då vankas öfverallt.
 Jag på axet sitter,
 Många korn jag hittar,
 Dricka får jag utan någon malt.
 Stinner i min kräfva,
 Hämtat utan näfva,
 Klara vattudroppar,
 Utan silfverkoppar;
 Dricka, mat och kläder
 Får jag, och mig gläder,
 Ty min Gud all omsorg om mig drar.

8.

Lustig, nöjd och gläder,
 Jag min Gud och Fader
 För det minsta grynet lof hembär.
 Stundom kroppen ryser,
 Och när foten fryser,
 Gömmer jag den uti mina klä'r.
 När det mörker blifver,
 Jag till sängs mig gifver;
 Uti kalla nätter
 Jag mitt hufvud sätter
 Under vingen lilla,
 Sofver sött och stilla,
 Vaknar glad, om morgon lof hembär.

9.

Luften tyckes svalkas,
 Vintern börjar nalkas,
 Dimba, töckn, stiga mycket opp.
 Dagar blifva mulna,
 Nättren kalla, kulna,
 Sådant tvingar nog min lilla kropp;
 Regn med slask, oväder,
 Skämmer mina kläder;
 Snö och frost de linda,
 Jorden hårdt de binda;
 Marken öde ligger,
 Jag far kring och tigger,
 Staten drages in och bröd blir knappt.

10.

Men natursens amma,
Som är ock min mamma,
Har mig lärt, att högmod är en last.
I stall, fähus, skogar,
Och hvad finns på logar,
Plockar jag, som lemnas efter qvast.
Blott jag får ett stycke,
Gör mig lika mycke,
Då och då en kärna,
Tar jag ganska gerna;
Endast jag blir mätter,
Kräseliga rätter
Min natur är intet vaner vid.

11.

Nu jag vet beskrifva,
Och i korthet gifva
Sparfvens födsel och dess lefnadssätt;
Men vår ålder finna,
Till hvad tid vi hinna,
Kan jag icke minnas, veta rätt.

Gud vet år och dagar,
Gör hvad han behagar.
Honom med vår tunga
Vi lof säga, sjunga,
Tills vår tid blir ute.
Kort sagt, det blir slute:
Födäs, lefva, dö, till intet bli.

12.

Vill du, menska kära,
Något här af lära,
Du som större vett och gåfvor fått.
Lär din vilje böja,
Och dig allt åtnöja,
Tag emot förnöjd båd' ondt och godt.
Var ej karl förmäten,
Fly de stygga näten,
Lid för syndsens lagar,
Gör hvad Gud behagar;
Och när döden galler,
Då först blir det qväller,
Kroppen dör, men själen tages upp.

N:o 13.

Pröfningen.

Något långsamt.

Sång.

p

1. Och jungfrun hon gick till sjö-astrand. — Glöm aldrig bort mig. — Så möt-te der

Piano.

p

pp

hen--ne en ung a---dels-man. — Me-dan linden gror u---tte på fa-ger ö. —

pp

2.

Han kasta' de gullbanden i hennes knä:
»Och mig, sköna jungfru! trolofven härmed».

3.

»Och hvad skall min fostermor säga,
När hon ser mig de gullbanden bära?»

4.

»Säg, att du var vid sjöstrand,
Och hittat de gullband i hvitan sand».

5.

»Och hvad skall jag min fostermor säga,
När hon ser mig bleka kinderna bära?»

6.

»Säg, att du varit vid Östansjö,
Der fick du spörja båd' far och mor död».

7.

»Och vill du då ej trolofva mig;
Kom sätt dig ned och tala med mig!»

8.

»Och jag blef född innan hanen gol,
Min moder vardt död innan upprunnen sol».

9.

»De satte min moder i svartan mull,
Då ringde de för min fader huld».

10.

»De satte min fader i svartan jord,
Då ringde de för min broder så god».

11.

»De satte min broder i svartan mull,
Då ringde de för min syster huld».

12.

»Nu voro de alla döde,
Som mig skulle kläda och föda».

13.

»Så när som min yngsta broder,
Han var mig för fader och moder».

14.

»Han satte mig till en fostermor huld,
Hon lärde mig sy och sämka med guld».

15.

»Hon lärde mig sticka, hon lärde mig sy,
Men aldrig att föra sqvaller i by».

16.

»Hon lärde mig duka de högas bord,
Men aldrig att tro hvart fagert ord».

17.

»Haf tack min syster för sådana ord,
Du är min syster och jag är din bror».

18.

»Och hade du trott på mina ord,
Mitt svärd hade slagit dig neder till jord».

19.

»Jag tjenar uti Konungens gård,
Den yppersta Riddaren skall du få».

N:o 14.

Gullebrand.

Något långsamt.

Sång.

1. Hil--lebrand tjen--te på Konungens gård — Ut-i lun--den — Och der tjen-te

Piano.

han ut--i femton runda år. — För den han had' tro--lof--vat i sin ungdom.

2.

Han tjente der inte så mycket för guld,
Som för att fröken Gulleborg var honom så huld.

3.

Och inte han tjente så mycket för lön,
Som för att fröken Gulleborg var honom så skön.

4.

»Och hör du, fröken Gulleborg, hvad jag månd' säga dig:
Lyster dig att fara utaf landet med mig?»

5.

»Och nog vill jag fara utaf landet med dig;
Vore ej så många, som akta uppå mig».

6.

»På mig aktar fader, på mig aktar mor,
På mig aktar syster, på mig aktar bror».

7.

»På mig akta vänner, på mig akta slägt,
Men mest aktar riddaren, som mig hafver fäst».

8.

»Jag skär dig en klädning af skarlakan fin,
Så känner han dig ej på din rosendekind».

9.

»Jag byter om ringarne på fingrarne små,
Så känner han ej igen dig deruppå».

10.

Och Hillebrand sadlade de gångarne grå,
Så lättelig han lyfte fröken Gulleborg derpå.

11.

Så redo de öfver den trettimila skog.
Och der mötte dem en riddare så god.

12.

»Och hvar har du tagit din goda ungersven?
Mig tycks, han sitter ej väl fast i sadelen».

13.

»Och honom har jag tagit från hans moder i går,
Deröfver hon månd' gråta så mången eu tår».

14.

»Väl tyckes mig känna den rosende kind,
Men inte så känner jag skarlakansskappan fin».

15.

»Faren väl! faren väl! med tusende godnatt!
Och helsa fröken Gulleborg med tusende godnatt!»

16.

Men när som de ridit så liten en stund,
Så lyster fröken Gulleborg att hvila en stund.

17.

»Och Hillebrand! Hillebrand! du sof inte nu!
Jag hör nu min faders basuner de sju!»

18.

»Jag känner min faders gångare grå,
Som inte varit ute på femton år».

19.

»Och när som jag rider uti striden fram,
Då, kära fröken Gulleborg! nämn inte mitt namn».

20.

»Och när som vi komma i striden som mest,
Kära fröken Gulleborg! du håll då min häst».

21.

»Att virka guld och silke min moder lärde mig;
Men inte har jag lärt hålla hästar uti strid».

22.

Det första slag som de redo ihop,
Så slog han hennes broder, och ett manskap så stort.

23.

Det andra slag som de redo ihop,
Han slog hennes fader och ett ridderskap så stort.

24.

»Och Hillebrand! och Hillebrand! du stilla ditt svärd;
Den döden var inte min goda fader värd».

25.

De orden ej förr hade Gulleborg sagt,
Sju blodiga sår hade Hillebrand fått.

26.

»Och vill du nu följa till din hulda moder hem?
Eller vill du följa än din sjuka ungersven?»

27.

»Och inte vill jag följa till min hulda moder hem,
Men väl så vill jag följa min sjuka ungersven».

28.

Så redo de sig öfver den trettimila skog,
Och inte talte Hillebrand ett endaste ord.

29.

»Görs Hillebrand trött, eller görs honom mod?
Medan han ej talar ett endaste ord».

30.

»Och inte görs mig trött, och inte görs mig mod;
Men så strida lackar af mig mitt hjerteblood».

31.

Och Hillebrand red till sin kära faders gård,
Och ute för honom hans hulda moder står.

32.

»Och hör du riddar Hillebrand! hur är det nu med dig?
Medan blodet lackar så strida utaf dig».

33.

»Min gångare har snafvat och jag var ej sen,
Och stötte mig så hårdt mot en apelogren».

34.

»Och kära min broder! Du släpp min häst i äng,
Och kära min moder! I bädden upp min säng».

35.

»Och kära min syster! I krusen mitt hår,
Och kära min fader! I redan till min bår».

36.

»Och Hillebrand! Hillebrand! tala inte så!
Med lust och fröjd vårt bröllop om torsdagmånd' stå».

37.

»Vårt bröllop skall stånda i det mörka hus;
Men inte lefver Hillebrand, tills dager är ljus».

38.

Och när det var dager, och dager stod ljus,
Så bars det tre lik utur Hillebrands hus».

39.

Det ena var herr Hillebrand, det andra var hans mö,
Det tredje var hans moder, i sorg var hon död.

N:o 15.

Waggwisa.

Lullande.

p

Sång.

Tu lu! Sofver han än? Ja, ja, gör han så.

Piano.

p

Björ-ken blå--ser och lul--lan går, Den lil---la han sof-ver i sko-----gen.

N:o 16.

"Min Pelle han är mig så ståtelig."

Långsamt.

Sång.

Min Pel--le, han är mig så stä-----te-lig Som en lind på den grönskande
der--till så tro--gen och hjer----te-lig Och på kö--pet en hur--ti-ger

Piano.

1. 2.

äng, Och dräng; Men mormor hon tänkte båd' si och så, hå hå!

1. 2.

N:o 17.

Oles wisa.

Något långsamt.

Sång. *p*

Förlåd jag sti-er så dristi på I denna stofva att di-sku-rera; Men mormi'
hemma sa': »O-la gå, Gå no åt prestgäl'n och gratu-

Piano. *p*

1.

2.

lera, Och önska trefnad och all be-lef-nad, Och be vår Herre, han må väl-sig-na de unga två».

2.

N:o 18.

Herr Peder och Malfred.

Långsamt och med värdighet.

mf

Sång.

1. Det bod--de en fru allt sö--der un--der ö, Hon ha---de en

Piano.

mf

dot--ter som kal--la---des Mal---fred. — Den sjön han gör al--drig.

2.

Till henne så friade mång fager ungersven,
Till henne så friad' Herr Peder i Engeland.

3.

Tillhopa lefde de uti elfva år,
Och elfva små barn hade de tillhopa då.

4.

»Och kära Herr Peder! blif hemma i år,
Jag lärer väl nu med det tolfte barnet gå».

5.

»Det var mig spådt, allt medan jag var mö,
Att jag med det tolfte barnet skulle dö».

6.

»Och den som dig hafver spådt, du skall dö,
Han skall mig briuna allt söder under ö».

7.

När som då Herr Peder kom midt uppå suud,
Så fick han då höra de klockorna i lund.

8.

»Och kära min styrman! du styra i land,
Dig vill jag gifva mitt röda gullband».

9.

»Det är så svårt till att styra i land,
Det blåser starkt väder uppå vår strand».

10.

Och när som han kom på sin svärfaders gård,
Der ute för honom hans svärfader står.

11.

»God fred, god dag, kära svärfader min!
Huru står det till med Malfred min?»

12.

»Det står så till med Malfred som det kan,
Hon spinner guldråd och slår i guldband».

13.

Herr Peder han sig uppå stentrappan går,
Och ute för honom hans svärmoder står.

14.

»God fred, god dag, kära svärmoder min!
Huru står det till med er Malfred min?»

15.

»Gud han väl vet huru Malfred hon mår;
Hon är redan döder och lagder på bår».

16.

Herr Peder han faller strax neder till jord,
Der låg han i tre timmar och talte aldrig ord.

17.

Herr Peder han går sig i stenstugan in,
Och elfva små barn fällde tårar på kind.

18.

»Småbarnen mina! J gråten ej så!
J skolen ej någon styfmoder få».

19.

Herr Peder läste upp båd' kistor och skrin,
Det röda guld det gaf han små barnen sin.

20.

Herr Peder han satte sitt fäste mot sin fot,
Och udden den lopp hans hjerta emot.

21.

Och innan det var dager, och dager var ljus,
Så var det tre lik i Herr Peders hus.

22.

Det första var Herr Peder, det andra var hans mö,
Det tredje äldsta dottern, i sorgen blef hon död.

N:o 19.

Majvisa.

Templigen fort.

Sång. *f*

Nu kom-ma vå--ra på--gar små; Hör det vi nu bed--je:

Piano. *f*

*Långsamare.**p*

Långsamare.

Gif oss lit' och låt oss gå. Var oss al-lom nå-dig Gud med glädje! —

p

N:o 20.

S:t Staffans wisa.

Något fort.

Sång.

1. Staffan var en Stalledräng, — Vi tackom nu så ger-na, Han vattna' si-na fålar fem, — Allt

Piano.

Långsammare.

för den lju-sa stjernan. In-gen da--ger sy-nes än, Stjernorna på him-me-len de blänka. —

Långsammare.

2.

Två de voro röda,
De tjente väl sin föda.

3.

Två de voro hvita,
De va' de andra lika.

4.

Den femte han var apelgrå,
Den rider sjelfva Staffan på.

5.

Innan hanen galit har,
Staffan uti stallet var.

6.

Innan solen månd' uppgå,
Betsel och gullsadel på.

7.

Staffan rider till källan,
Han öser upp vatten med skällau.

No 21.

Blomman bland Blommorna.

*Något raskt.**mf*

Sång.

1. Och jungfrun gick sig åt än--gen En fa-ger mor--gon-stund,

Piano.

mf

p

Att hem--ta sig de ro----sor, båd' rö-----da och blå.

p

2.

∴ Och när hon kom uti ängen
Bland rosor röda och blå, ∴
Det hände sig att kärleken
Den rann i hennes håg.

3.

∴ »God dag min sköna jungfru,
God dag min blomma fin! ∴
Jag såg väl ingen fagrare
I denna äng, än J.»

4.

∴ Har du ej sett någon fagrare
I denna ängen, än jag; ∴
Se dessa liljebloster då,
Som hvälfva uppå strå.»

5.

∴ Och ungersven han dröjer ej,
Tar jungfrun uti sin hand. ∴
»Trolofva mej, trolofva mej,
Om det är ert behag.»

6.

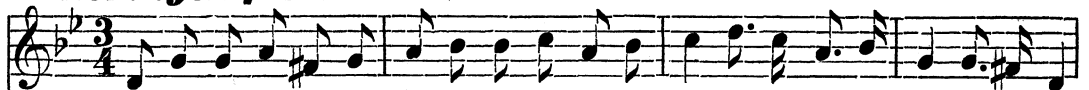
∴ Och ungersven han dröjer ej,
Tar jungfrun uti sin famn. ∴
»Nu är du min och jag är din
Bland alla blommor små.»

N:o 22.

Friare-wisa.

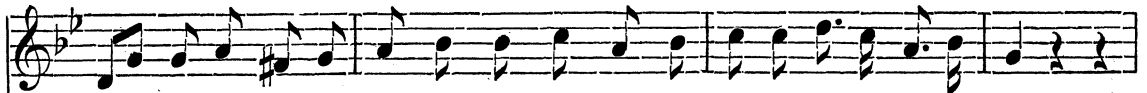
Temligen fort.

Sång.

1. Jag tror jag får bör-ja Öf-ver-ge att sör-ja; Fast he-la verlden står mej e-mot.
 2. Jag tror jag får bör-ja Öf-ver-ge att sör-ja; Flickan hon blifver munter och snäll.

Piano.

Fast-än en fic-ka Gjør-de mej o-lyc-ka, Derfor är jag vid godt mod.
 Fin som en blomma, Vill hon till mej kom-ma; Flickan väntar up-på mej.

Fäg-rin-gen, den du bär på din kropp, Den lif-var he-la kär-le-ken opp;
 Hjert-un-ge lil-la! här har du mej, Al-drig i verl-den svi-ker jag dej;

Ö---go-nen di-na, Täck---ka och fi-na, Föt---ter---na gå i dans.
In--te ska' du grå-ta, Vi ska' bli så så--ta, Lägg du din hand i min.

N:o 23.

"Och vi skall skära hafre".

Måttligt fort.

Sång.

1. Och vi skall skä--ra haf-re, och haf-re; Och hvem skall hafren bin-da, och

Piano.

bin-da? Jo, det skall all--ra---kär'stan min; Hvar skall jag ho--nom fin---na?

2.

Och jag såg honom om qvälle, om qvälle,
Med mina ögon snälle, ja snälle.
När hvar tar sin, så tar jag min,
Så har den andra ingen.

No 21.

Herr Peders Sjöresa.

Måttligt fort.

Sång. *mf*

Det var den un-ga Herr Pe-----der, Han kammar och kru-sar sitt hår; Så

Piano. *mf*

gånn-gar han sig för sin fo-----ster---mor, Frågte hen--ne hvad död han skulle få.

2.

»Och inte så dör du på sotesäng,
Och inte blir du slagen i krig;
Men akta dig väl för de böljorna blå,
Att de ej förråda ditt lif.»

3.

»Och dör jag inte på sotesäng,
Ej heller blir slagen i krig;
Nog aktar jag mig för de böljorna blå,
Att de ej förråda mitt lif.»

4.

Det var den unga Herr Peder,
Han gångar till sjöstrand;
Der låter han bygga sig ett skepp
Allt uppå den hvita sand.

5.

Och skeppet, det var utaf hvalfiskben,
Och masterna va' likaså;
Och flaggorna voro af det rödaste guld,
Som suto derofvan uppå.

6.

»I dag så låtom oss dricka,
Me'n ölet vi kunna få:
I morgon skola vi segla,
Der vinsten vi kunna få.»

7.

Det var båd' skeppare och styresmän,
De sköto det skepp ifrån land;
Så glömde de bort Gud Fader,
Guds Son och Helige And!

8.

De segla' i dagar, de segla i år
Allt uppå det villande haf;
Och när som de kommo på djupaste grund,
Så började masterna gå af.

9.

Herr Peder tog upp sin tärningebok,
Han kastade tärning på bord;
»Vi skola nu alla kasta den lott,
Hvem som är den syndaren stor.»

10.

Och första tärning på tafvelbord rann
Emellan de sjöfarand' män,
Lotten föll på Herr Peder,
Den unga konungason.

11.

Den andra tärning på tafvelbord rann
Emellan de sjöfarand' män,
Lotten föll på Herr Peder,
Den unga konungen sjelf.

12.

Den tredje tärning på tafvelbord rann
Emellan de sjöfarand' män,
Lotten föll på Herr Peder,
Den unga konungen sjelf.

13.

»Och efter vi äro så långt ifrån land,
Att vi ingen prest kunna få;
Så låtom oss falla för masterna ner
Och göra vårt skriftermål.»

14.

Det var den unga Herr Peder
Vid masten der han låg,
Han skulle nu göra sitt skriftermål,
Och det blef honom så svårt.

15.

»I kyrkor hafver jag röfvat
Och kloster hafver jag bränt;
Och mången adelig stolts jungfru
Båd' heder och ära förkränkt.»

16.

»I skogen hafver jag vandrat,
Bedrifvit både rån och mord,
Och mången redlig bondeson
Låtit sätta qvicker i jord.»

17.

»Om Gud Han ville mig hjälpa,
Att jag kunde komma till land,
Så skulle jag bygga en kyrka,
Allt uppå snöhvitan sand.»

18.

»Om Gud han ville mig hjälpa,
Att jag kunde komma till by,
Så skulle jag bygga en kyrka,
Och täcka den all med bly.»

19.

»Om någon af er skulle komma i land,
Min fostermor frågar efter mig;
Så säg att jag tjenar i konungens gård
Och står mig så ridderlig.»

20.

»Om någon af er skulle komma i land,
Min fästemo frågar efter mig;
Så säg att jag ligger i böljorna blå!
Bed henne, hon glömmar ej mig!»

21.

Och när han hade utfört de ord,
Rätt i densamma stund,
Det stormväder växte upp så stort,
Slog skeppet neder i grund.

N:o 25.

Gafsfrun.

Något långsamt, med dystert uttryck.

p

Sång.

Herr Hil---le-brand han tal---te till sin mo--der så:

Piano.

p

pp

— Blå--ser kallt, kallt vä---der i--från sjön. — »Och ha---de ic---ke jag — en

pp

pp

sy-----ster så båld?» — Blå--ser kallt, kallt vä---der i--från sjön. —

pp

2.

»En syster hade du så fager och så bald;
Men den har Hafsfrun tagit i sitt våld».

3.

Herr Hillebrand han går sig i stallet in;
Han skådar de fålarna rundt omkring.

4.

Han skådar den bruna, han skådar den grå;
Men blacken den lägger han gullsadeln på.

5.

Han klappade hästen uppå hans rygg:
»Och nu skall du vara mig trogen och trygg».

6.

Herr Hillebrand rider till Hafsfruns gård,
Och ute för honom sjelfva Hafsfrun står.

7.

»God dag, sköna Hafsfru! god dag på eder gård!
Och fagrare jungfru jag aldrig än såg».

8.

»Och hafven J ingen sett fagrare än jag;
Jag hafver väl en tärna, som är fagrare ändå».

9.

»Kunde jag den vackra tärnan få se,
Häst och gullsadel det gifver jag er».

10.

»Häst och gullsadel det passar jag ej på;
Men min vackra tärna kan du få se ändå».

11.

Och Hafsfrun hon sade till sin tärna så:
»I morgon skall du för riddaren utgå».

12.

»Och skall jag i morgon för en riddare utgå?
Jag har ej sett solen på femton år».

13.

Hon klädde på henne en genombruten särk,
Som femton prinsessor haft i händers verk.

14.

Hon klädde på henne en kjortel så grann,
Som deruti tycktes hela solen upprann.

15.

Hon klädde på henne tröjan så blå,
Som var med gull i hvar fäll och hvar trä.

16.

Hon satte henne en gullkrona uppå.
Hon tänkte det var konungen hon skulle för utgå.

17.

Och Hafsfrun hon ledde sin tärna öfver bro,
Och femti gullringar hon efter sig drog.

18.

»Och hvad heter fader, och hvad heter mor?
Och hvad heter syster, och hvad heter bror?»

19.

»Min fader han var en så mäktiger Kung,
Min moder hon var en Drottning så from».

20.

»Min syster hon heter Seltima,
Min broder han heter Herr Hillebrand».

21.

»Och var din fader en så mäktiger Kung,
Och var din moder en Drottning så from».

22.

»Och heter din broder Herr Hillebrand,
Så äro vi syskon i Jesu namn».

23.

Herr Hillebrand han lyfte på sin hatt.
Han bjöd skön Hafsfrun så mången godnatt.

24.

»Och om jag ej vore så tung på min fot,
Jag skulle ha igen min tärna så god».

25.

»Och hade jag trott din falskhet så stor,
Skull' aldrig min tärna kommit med dig om bord».

N:o 26.

Michaëlidagen.

Temligen långsamt.

p

Sång.

1. Om Mi--cha---ë-----li-----da--gen, som fal--ler in i år, Tän--ker

Piano.

p

mf

jag till att re---sa här---i---från; Men in--gen haf--ver jag, som

mf

sör--jer mig än----då, Ej hel---ler så fäl--ler jag en tår.

2.

Och längtat hafver jag efter dig, min lilla vän,
 Liksom fågeln efter ljusnande dag!
 Och hvar och en gång, då
 Jag dina ögon ser,
 Så blifver jag så hjerteligen glad.

No 27.

Majvisa.

Något fort.
mf

Sång.

1. God af---ton, om ni hem--ma är! — Maj är väi---kommen! — För-

Piano.

mf

låt oss, om vi väc--ka er. — Somma-ren är ljuf--lig för ung--do-----men.

2.
Nu komma vi uti er går',
Och fråga om vi sjunga får.

3.
Ty bära vi nu Maj i by,
Och prisa den med sånger ny.

4.
Ty vintrens fång ur landet är.
För löf och gräset grönt nu är.

5.
Den lilla lärkans ljufva klång,
Går upp i sky med Majesång.

6.
Välkommen är Maj månads tid;
Gud segne denna sommar blid!

7.
Förläna oss ett ymnigt år,
Bevara både hus och går'.

8.
Stark humle häng på stänkarna,
Så bäsk malört på ängarna.

9.
Gif mjölk, smör och osten söt,
Till läkdom, mat och ljus och mjöd.

10.
Låt hönan värpa ägg på fat
Till pannekakor och äggemat.

11.
Nu sätta vi löf uti ert tak,
Det skall ni få se i morgon dag.

12.
God natt och tack det skall ni ha,
För gåfvan den var ganska bra.

No 28.

Bergkonungen.

Temligen långsamt.

mf *p Något långsammare. mf*

Sång.

1. Stolts Mar-ga-re--ta ha--de en fa--der så rik; — Ti--den görs mig lång. — Och

Piano. *mf* *p* *mf*

I förra tidmättet. p Något långsammare.

han var en Konung öf--ver sju kun--ga--rik. — Men jag vet, att sor--gen är tung.

2.

Till henne så friade Grefvarne två;
Men ingen så ville hon hafva ändå.

3.

Till henne så friade Förstarne fem;
Och ingen så ville hon hafva utaf dem.

4.

Till henne så friade Konungar sju;
Men ingen så ville hon hafva ännu.

5.

Och Bergakungen frågade sin moder om råd,
Allt huru han skulle stolts Margareta få.

6.

»Och huru mycket ville du gifva åt mig,
Att sjelf hon skull' komma i berget till dig?»

7.

»Dig skulle jag gifva det rödaste gull,
Och alla dina kistor med penningar full'.»

8.

En söndags morgon då hände det så,
Stolts Margareta skulle till kyrkan sig gå.

9.

Och allt som hon gick, och allt som hon står,
Allt närmare kom hon, der höga berget låg.

10.

Så gångar hon sig det berget omkring,
Så öppnas en dörr, och der går hon in.

11.

Stolts Margareta in genom bergadörren steg;
Och Bergakungen henne med blida ögon neg.

12.

Så tog han den jungfrun uppå sina knän,
Och tog de gullringar och fäste heune med.

13.

Så tog han den jungfrun allt uti sin famn,
Gaf henne gullkrona med Drottningenamn.

14.

Så var hon i berget i åtta runda år,
Der födde hon två söner och en dotter så båld.

15.

När hon der hade varit uti de åtta år,
Så ville hon gå hem till sin kära moders gård.

16.

Och Bergakungen talte till småsvenner två:
»J spännen för karmen de gångare grå.»

17.

Och Margareta ut genom bergadörren steg,
Och hennes små barn de greto dervid.

18.

Och Bergakungen tog henne uti sin famn,
Så lyfter han henne i förgyllande karm.

19.

»Och hör du smådräng, hvad jag dig säga må:
Nu skall du föra henne uppå sin moders gård.»

20.

Stolts Margareta in genom dörren steg,
Och hennes moder henne med ögonen neg.

21.

»Och hvar har du varit så länge?»
»Jag har varit i de blomsterängder!»

22.

»Hvad är det för en hufva, du bär på ditt hår,
Likasom qvinnor och mödrar plä' gå?»

23.

»Väl må jag bära hufva på hufvudet mitt;
Mig Bergakungen har både fästet och vikt.»

24.

»I berget har jag varit uti de åtta år:
Der hafver jag två söner och en dotter så båld.»

25.

»Der hafver jag två söner och en dotter så båld,
Den yppersta jungfrun i verlden mände gå.»

26.

»Och hör du, stolts Margreta, hvad jag må säga dig:
Får jag dig följa hem och se barnena din?»

27.

Och Bergakungen in genom dörren nu steg,
Och Margareta föll till jorden dervid.

28.

»Och står du nu här och klagar öfver mig,
Kom du icke sjelf uti berget in till mig?»

29.

»Och står du nu här och klagar din nöd,
Kom du icke sjelfver in igenom min dörr?»

30.

Bergkonungen slog henne på rosendekind:
»Och packa dig i berget till små barnen din.»

31.

Bergkonungen slog henne med hopvriden rot:
»Och packa dig till berget, och det skall gå fort.»

32.

Och Bergakungen tog henne uti sin famn,
Så lyfte han henne i förgyllande karm.

33.

»Och hör du, min smådräng, hvad jag dig säga må:
Nu skall du föra henne allt uppå min gård.»

34.

Stolts Margareta in genom bergadörren steg,
Och hennes små barn de gladdes dervid.

35.

»Det är inte värdt, J glädas öfver mig,
Christ gifve, jag aldrig vore moder åt er.»

36.

Den ena bar fram en förgyllande stol:
»Och hvilten er här, min sorgbundna mor.»

37.

Den ena bar fram det påfyllda horn,
Den andra la' deri ett förgyllande korn.

38.

Den första drick hon drack af det horn,
Så glömde hon bort både himmel och jord.

39.

Den andra drick hon drack af det horn,
Så glömde hon bort både Gud och hans Ord.

40.

Den tredje drick hon drack af det horn,
Så glömde hon bort både syster och bror.

41.

Så glömde hon bort både syster och bror;
Men aldrig glömde hon sin sorgbundna mor.

N:o 29.

"Tänker du att jag förlovarader är."

Något fort, med ett trotsigt uttryck.

Sång. *mf*

Tänker du att jag för-lo--ra--der är, fast jag din gunst ej har? Nej, du må vara för-

Piano. *mf*

vis-sad der-på, jag har en an-nan i val. Så sannt som här finnes vatten och vin, Så

sannt har du va--rit all-ra---kä---ra--sten min, Som un-der him-me-len finus; Men

nu är jag li---ka lu---stig och glad och sjunger fal-le-ral--le--ral-le----ra!

No 30.

Den öfvergifna.

Ej för långsamt, med vemod.

Sång. *p*

1. När jag var ett li--tet barn be--graf-de de min mor; In--te var jag

Piano. *p*

gammal, när de jor-da--de min far. — hvad, skulle jag ic--ke sör-----ja? —

pp

2.

När jag kunde valla, vea se'n och vända slag,
Intet var för tungt för mig och intet var i lag.

4.

Fyra långa år så har jag väntat på min vän;
Kommer han tillbaka, blir det bättre igen.

3.

Allramäst så sörjer jag den vän, jag gaf min tro;
Långt är himmelen från jord, långt gick han från sitt ord.

5.

Liten fogel qvitrar uppå rosendeqvist;
Sorgeliga sjunger den, som vännen sin har mist.

N:o 31.

Hönsgummans wisa.

Långsamt.
p

Sång.

1. Ha--nar och hö--nor och kycklingar små; spring glädtu--ga nu.

Qväd, mi--na pul--lor å tuppar, hå, hå! sjung ku--ku--li-----ku! Låt

Piano.

si, hvar en hop--par i---kring si--na kop--par å näb--bar-na dop--par. Jag

or---kar il---la gå, sit---ter gam---mal å grå, men qvä--der än---då.

2.
Fyra tjug år, å så nitton dertill,
Å' min ålder i dag.
Folke må tro mäg så mycke di vill,
Men aldrig vet jag,
Min hog vari bättre,
Förnögder å lätter,
Båd' dagar å nätter,
Ån han har varit nu
På sex år eller sju,
För nå'n Herre och Fru.

3.
Fäm stora herrskap på herrgålen vår, (1)
Allt efter hvarann,
Mins jag så väl, som de varit i går,
Och derföre kan
Min åldriga tunga
Om herrskapet sjunga,
Bå' gamla å unga:
Den som har varit mä'
Må ju veta hur då ä',
Var man säker på då'.

(1) Carl X (Gustaf och Hedvig Eleon.); Carl XI och Ulrika Eleon.; Carl XII; Ulrika och Fredrik I; Adolph Fredrik och Lovisa Ulrika.

4.
 Årsgammal var jag, då Fröken for bort, (2)
 Då hörd' jag di sa',
 Hur hon ha hushålla, rundt eller torrt,
 Då va som dä va:
 Men bort vill hon resa
 Te den, som kan läsa
 Bakfram i Catkesa,
 Lika hva di sa,
 Nog ha Fröken vari bra:
 Men di narra'na sta.

5.
 Se'n var en Herre, på gålen, jag mins. (3)
 Han va väldug med art;
 Yppare husbonde näppliga fins:
 Men han dödde så snart;
 Å Frun, som var änka, (4)
 Fick sörja och täncka,
 Hvad hon skulle skänka
 Te dem, som mä mack't
 Uppå gålen hade ack't
 Och om ägorna vakt.

6.
 Bästa, som Frun i sitt hus hade qvar,
 Var en endaste son (5)
 Fyra års Herre, som miste sin far:
 Men mins, han va mohn
 Om åkrar å ängar
 Å flitiga drängar,
 Om ägor å pengar:
 Han föga var stor,
 När han fölgde sin mor.
 Å kring ägona for.

7.
 Gransämja, hemfred å styr på sitt hus
 Hölt han som en kar.
 Frun, som han fick, var ett dygdenes ljus (6)
 En fröken så rar,
 Så from å gudfruktig,
 Så sedlig å tuktig,
 I hushållet dugtig,
 Att af detta par
 År åminnelse qvar
 Alla verldenes dar.

8.
 Arfvingar fingo den herre å fru,
 Jag mins inte grant:
 Som jag kan tycka så voro de sju.
 Jo jo, dä va sant;
 Ty fyra de siste (7)
 Små herrar, jag viste,
 Att herrskapet miste:
 Den älsta va qvar, (8)
 Å så fröknar ett par (9)
 Med moder å far.

9.
 Herrskape sjelfva, de lefde så kort
 Jag mins hur vi gret,
 När som vår nådiga fru dödde bort: (10)
 Den sorgen var het
 Å svår för oss alla,
 Som bittraste galla,
 Vi gick här å valla,
 Bå nätter å dar,
 Å den ömaste var
 Vår bedröfvade far.

10.
 Fyra, så när som ett fjerendels år
 Han lefde derpå:
 Men, tamikatten! när han stog på bår, (11)
 Hur di glunkade då.
 Di sa': vi få värre
 Bå' större å smärre;
 Vi miste en Herre,
 Som ville å fick
 Hålla ordning å skick.
 Gissa på hur å gick.

11.
 Sonen tog hushålle först uti akt, (12)
 Men sen for han ut
 Reste med junkrar å drängar på jagt,
 Hade kulor å krut.
 Men trålla dä krute,
 Di hölts mä der ute!
 Dä valde, på slutet,
 Att räfvana log
 Åt dä skotte, som tog,
 Då vår husbonde dog. (13)

12.
 Endaste systemen va frommer å go, (14)
 Som ärfde sin bror;
 At hennes Herre (15) på lofven å tro,
 Som han henne svor,
 Fick styra å stella,
 Så de blefvo sälla,
 Som hade vari snälla.
 Å sen ha dä gått,
 Bå mä stort å mä smått,
 Såsom han ha förmått.

13.
 Nog va dä mer än halftanna tjug år,
 Då herrskape här
 Rådande voro på herrgålen vår
 Med mycket besvär.
 Nu ä di döda, (16)
 Från omsorg å möda,
 Vår ögon ä röda;
 Ty jemmer å gråt,
 Va vår dagliga låt
 Hela tiden bort åt.

(2) Drottning Christina.

(3) Carl X Gustaf.

(4) Hedvig Eleonora.

(5) Carl XI.

(6) Ulrika Eleonora den äldre.

(7) Gustaf, Ulrika, Fredrik, Carl Gustaf.

(8) Kronprinsen Carl.

(9) Hedvig Sophia och Ulrika Eleonora.

(10) d. 26 Juli 1693.

(11) Carl XI dog d. 5 Apr. 1697.

(12) Carl XII.

(13) 1718 d. 30 Nov.

(14) Ulrika Eleonora.

(15) Fredrik I.

(16) Ulrika Eleonora död 1741. Fredrik I. död 1751.

14.

Men huru väl ha den Högste försett
 Var herrgäl igen?
 Mä både Herre å Fru Han ha gett, (17)
 Så jag aldrig vet än,
 Sen jag börja lära
 Ta maten å bära
 Te pullorna kära,
 Dä lati så väl
 För bå junker å häl, (18)
 Bå te kropp å te själ.

15.

Herrskape läser å sjunger å ber,
 Dä märker väl jag:
 Unge små Herrarna lära ju mer
 Hvar endaste dag.
 Aldri ska höras
 Nå'n orätt få gjöras,
 Ell' någon ska töras,
 Te peka säg fram,
 Å biu te någon skam,
 Munser ell' Madam.

(17) Adolph Fredrik och Lovisa Ulrika.

(18) Ordet Häle betyder en ung bondedräng.

16.

Herre Gud, signa di dygdiga två,
 För al ordning å tukt!
 Himlen bevare de plantorna små,
 Deras härliga frukt!
 Så den mä bli mogen,
 Te dygd redebogen,
 Rättradig å trogen!
 Ty da bli dä gott,
 Te få del i den lott,
 Som jag ha nu fatt.

17.

Solen å månan å stjernorna ge
 Sin härliga glants:
 Djuren på markene nöje bete
 Med lek uti dants.
 Hela jolen hoppar,
 Å mustiga droppar
 Gör lustiga kroppar.
 Flicka, qvick å ung,
 Kan du bättre, sä sjung;
 Jag ä' gammal å tung.

N:o 32.

"I min ungdom så gladde mig att sjunga."

Långsamt.

Sång.

I min ungdom det gladde mig att sjun--ga, Fastän sor--gen till hjer--tat mig

Piano.

gick. För de gam-la, för blomstrande un--ga, Mest för vännen, den jag hade kär.

N:o 33.

Orsa-Polska.

Ej för fort.

Sång. *f*

1. Så ödsligt mol-nen på fä-stet gå, och månan mellan dem ly---ser, De

Piano. *f*

p

gam-la sa--gor jag tän-ker på om gä--ster natt-mörk-ret hy-----ser. Mång

vålnad tycker jag stil-la sväfva, der skogens tär-nor sin bruddrägt väfva på mossig bädd.

p

2.

Kanske en vän i det sköna land
Från molnet nu till mig blickar,
Och fästad än af de ljufva band,
Som fordom vänligt mig nickar:
Nog vore roligt som engel fara
Så fri och glad i de rymder klara
Och se hit ner.

No 34.

Hertig Fröjdenborg och Fröken Adelin.

Långsamt och med innerligt uttryck.

Sång.

1. Fröken Adelin hon gångar sig i ro—sende-gård. — För allt hvad som kärt är i verl—den.

Piano.

p

p

Att häm--ta de rosor, både hvi--ta och blå. — Mig tyckes det är tungt till att lef--va. —

p

2.

Hon plockade rosor både hvita och blå,
Att binda Hertig Fröjdenborg en krans derutaf.

3.

Hertig Fröjdenborg sig ut genom fönstret såg,
Der fick han se hvar Fröken Adelin hon går.

4.

Hertig Fröjdenborg han tager sin hatt under arm,
Så gångar han sig för Fröken Adelin fram.

5.

Han klappar Fröken Adelin på rosende kind:
»Ack, gifve, du vore allrakärasten min.»

6.

»Och kära Hertig Fröjdenborg! Ni talen intet så;
Jag fruktar min fader detta höra må.»

7.

»Och höra det hvem som höra det vill;
Jag bjuder inte annat än med äran dertill.»

8.

De falska tärnor gingo för konungen in:
»Hertig Fröjdenborg lockar unga dotteren din».

9.

»Och lockar Hertig Fröjdenborg unga dotteren min,
Så skall jag sätta honom i mörka tornet in.»

10.

Och Konungen han talte till småsvenner två:
»J läggen Hertig Fröjdenborg bojorna uppå.»

11.

Och Konungen han talte till tjenaren sin:
»Ni sätten Hertig Fröjdenborg i mörka tornet in.»

12.

Fröken Adelin hon gångar sig åt rosendegård,
Att hämta de rosor både hvita och blå.

13.

Hon hämta de rosor både hvita och blå,
Att göra Hertig Fröjdenborg en krans derutaf.

14.

Konungen sig ut genom fönstret såg,
Der fick han se hvar Fröken Adelin hon går.

15.

Konungen han talte till tjenaren sin:
»Ni bedjen Fröken Adelin komma till mig in.»

16.
Tjenaren han talte till Fröken Adelin så:
»Behagar Fröken Adelin för Konungen ingå?»

17.
»Och huru skall jag för min fader ingå?
Han har ej velat se mig på femton år.»

18.
Fröken Adelin sig in genom dörren steg,
Hennes fader henne med vreda ögon neg.

19.
Och Konungen han talte till Adelin så:
»Hvad gjorde du i Rosendelund uti går?»

20.
»Jag hämtade rosor både hvita och blå,
Att göra Hertig Fröjdenborg en krans derutaf.»

21.
Och Konungen han talte till Adelin så:
»Har du inte glömt Hertig Fröjdenborg ändå?»

22.
»Om jag än lefde uti hundra år,
Hertig Fröjdenborg aldrig utur mitt sinne går.»

23.
»Har du inte glömt bort Hertig Fröjdenborg ännu,
Så skall jag på er kärlek väl göra ett slut.»

24.
Och Konungen han talte till småsvenner två:
»J tagen Hertig Fröjdenborg ur tornet det blå.»

25.
De togo Hertig Fröjdenborg ur tornet det blå,
Hans hår det var grått och hans skägg likaså.

26.
»Här hafver jag sutit uti femton år,
Mig tyckes det har varit uti dagarne få.»

27.
»Om jag än i dag skulle mista mitt lif,
Jag vet, jag det mister för ädelt ett vif.»

28.
De bundo Hertig Fröjdenborg under ett träd,
De slagtrade honom, som bönder slagta få!

29.
De falska tärnor de stego dernäst,
De togo Hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt.

30.
De togo Hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt,
Och lagade åt Fröken en så kostelig rätt.

31.
När rätten var lagad och färdiger gjord,
De buro honom in på Fröken Adelin's bord.

32.
»Hvad är detta för en kostelig rätt?
Mig tyckes, mitt hjerta det blir så förskräckt.»

33.
»Det är Hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt,
Tillagad åt Fröken en så kostelig rätt.»

34.
»Är det Hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt,
Så skall det nu blifva min sista rätt.»

35.
Fröken Adelin hon satt med ett högt bedröfvadt mod,
Hon tänkte hvad plåga Hertig Fröjdenborg utstod.

36.
»J gifven mig in de vinglasen två,
Deruti vill jag dricka Hertig Fröjdenborgs skål.»

37.
»J gifven mig in ett glas med mjöd,
Deri skall jag dricka mig sjelfvan till död.»

38.
Den förste drick, hon af mjödglaset drack,
Hennes ögon de runno, hennes hjerta det sprack.

39.
Brått kom bud för Konungen in:
Fröken Adelin sitter död i kammaren sin.

40.
Konungen sig ut genom dörren sprang,
Han slog igen dörren, så läsen han sang.

41.
»Ack, Herre Gud nåda mig arme man,
Som hafver förrådt mitt eudaste barn.»

42.
»Hade jag trott deras kärlek så stark,
Han skulle inte dött för hundratusen mark.»

43.
»Hade jag vest deras trohet så huld,
Han skulle inte dött för hundra tunnor guld.»

44.
De lade de två liken allt uppå en bår,
Och fruar och jungfrur de krusa' deras hår.

45.
De lade de två liken allt uti en graf,
Der sofva de sött till domedag.

46.
Det växte en lind uppå begge deras graf,
Hon ständar der grön till domedag.

47.
Den linden hon växte öfver kyrkokam,
Det ena bladet tager det andra uti famn.

N:o 35.

Värmlands visa.

Med värma.

Sång.

1. Ö Ver--me--land du skö--na, du herr--li--ga land, Du kro--na för

Piano

Sve--a ri--kes län---der — Och komme jag än midt i det för---lof-----va-de

land, Till Vermland jag än---då å---ter--vän---der. — Ja, der vill jag

lef--va, ja, der vill jag dö, Och en gång i--från Vermland jag ta--ger mig en

mö, Så vet jag, att al--drig jag mig ång----rar. —

2.

Ja! när du en gång skall bort och gifta dig, min vän,
 Då skall du till Vermeland fara;
 Der finnes nog Guds gåfvor med flickor kvar igen,
 Och alla ä' de präktiga och rara.
 Men friar du der, så var munter och glad;
 Ty muntra gossar vilja Vermlands flickorna ha;
 De sorgsna — dem ge de på båten.

3.

Och Vermlandsgossen han är så stolt och glad,
 Han fruktar för intet uti världen;
 När konungen bjuder, då drager han åstad
 Bland kulor och blixtrande svärden.
 Ja! vore det Ryssar till tusendetal,
 Han ej dem alla fruktar, han vill ej annat val,
 Än dö eller segra med ära.

4.

Och skulle han ej strida med glädje och med mod
 Och lifvet sitt våga, det unga?
 Der hemma sitter moder och beder för hans blod
 Med bruden, den älskade, unga;
 En Vermelandsflicka, så huld och så skön!
 För Kung och land han strider, och hon skall bli hans lön,
 Ho kan honom då öfvervinna?

N:o 36.

Riddar Olle.

Ej för långsamt.

Sång. *mf*

1. Riddar Ol-le ri-der sig allt sö--der un-der ö, Der fä-ste han Stolts Vä-na-lill', så

Piano. *mf*

f *Långsammare.*

fa--ger en mö, Der fä-ste han Stolts Vänalill', så fa--ger en mö.—Riddar Ol---le.—

Långsammare.

2.

Der fäste han Stolts Vänalill' och förde henne hem,
Med rödan gullkrona på bleknande kind.

3.

De spelemän. de spelade på gullharpan röd:
»Gud nåde dig, Fru Väna lilla, du är inte mö!»

4.

»Hör du, Fru Väna lilla, hvad jag dig säga må:
Hvad är det som de spelemänner spela må?»

5.

»Och eder vill jag hålla för en okloker man,
Som tror hvad som spelas af en drucken man.»

6.

Och Väna lilla tager af det röda gullband,
Så kastar hon det uti spelemannens hand.

7.

Så kastar hon det uti spelemannens hand,
En annan klang uti harpan det kom.

8.

De spelte i dagar, de spelte i tre,
Men inte ville bruden åt brudsängen se.

9.

Men när den fjerde dagen åt qvällen han led,
Fru Väna lilla lade sig i sängen ned.

10.

»Och hör du, Väna lilla, hvad jag dig spørja må:
När var det du bortgaf din ära och din tro?»

11.

»Min fader han var en så underlig man,
Han byggde min bur så nära vid strand.»

12.

»Han byggde min bur så nära vid strand,
Der alla de skeppare de kommo i land.»

13.

»Och tolf voro de, som buren nederbröt,
Men ej mer än en, som min ära åtnjöt.»

14.

»Och hör du, Väna lilla! unga bruden min,
Hvad gaf han då dig för du gaf äran din?

15.

»Han gaf mig en gullkrona så röd,
Han bad, jag skulle bära den bland Fruar och Mör.»

16.

»Och han gaf mig ett par silfverspända skor,
Dem hafver jag slitit med stor möda och oro.»

17.

»Och han gaf mig en harpa utaf det röda gull,
Han bad, jag skulle spela, när jag blir sorgfull.»

18.

»Och han gaf mig en silfborder knif,
Christ gifve, den sutte uti hans unga lif.»

19.

»Och hör du, Väna lilla, du tala inte så!
Jag är nu fader till dina barn de små.»

No 37.

Walborgsmässfödan.

Något fort.

Sång. *f*

Hej! lu-ste-ligt att dan--sa! vi, som an--dra. *f* Al--la ta--ga vi i ring,

Piano. *f sfz f*

p Långsammare.

al---la dan---sa vi i--kring. El---la står up--på häl---la.

Långsammare.

p

No 38.

Domaredansen.

Lifligt och raskt.

Sång. *f*

Nu vil-je vi be-gyn-na en do-maredans, Men do-ma-ren är in--te hemma;

Piano. *f*

Al--la de, somi domardansen gå, De-ras hjertan sko-la briu-na. Al-la säga de: håååå!

Al-la säga de: nåååå! Har du sof-vit hos kä--re-stan i natt, Så skall du åt mig le.

No 39.

"En gång i bredd med mig."

Mera fort än långsamt.

Sång. *mf*

En gång i bredd med mig pre-sten skall frå--ga dig, om du vill
Pre-sten tar bo---ken fram, spör-jer oss hvar om an, se'n tar han

Piano. *mf*

f

haf---va din ut--val---da vän. Om du då svi---ker mig,
rin---gen af rö---da---ste guld. Sät--ter den på din hand,

f

lik--myc--ket gör det mig, nog får jag den i---gen, som äl--skar mig.
det är ett fäst-nings-band; då har du blif--vit din ma--ka så huld.

No 40.

Konungabarnen.

Långsamt och med vemod.

Sång. *p*

1. Det vo--ro de äd---la Ko-nun-ga-barn, De lof--va hvarannan sin tro. —

Piano. *p*

— De lof--va hvar-an-nan på slot-----tet, ja, up----på hö-gan-lofts-bro. —

<p>2.
»Och huru skall jag komma
I afton i buren till dig?
Det falla så strida strömmar
Allt mellan dig och mig.»</p>	<p>6.
Det var den falska människa,
Hon gick till sjöstrand.
Hon släckte ut ljuset i lyktan,
I liljegrenen brann.</p>	<p>10.
Der suto då de sköna jungfrur
Allt under skarlakans fin;
Förutan det ädla konungabarn,
Hon fällde tårar på kind.</p>
<p>3.
»Och väl så kan du komma
I afton i buren till mig;
Jag tänder upp ljus i lyktan
Och hänger i liljegren.»</p>	<p>7.
Han samm så långt allt under ö.
Han samm så långan led,
Der han intet land kunde finna,
Allt uti den salta flod.</p>	<p>11.
»Och allrakäraste moder!
Hör hvad jag bedja må:
Får jag lof gå att spatsera
Uti vår örtagård?»</p>
<p>4.
Der stod en falsker människa
Och lydde på deras råd:
»Det kärleksband skall jag åtskilja
Den stund jag lefva må!»</p>	<p>8.
Skam få du falska människa!
Gud låte dig få laster och mehn,
Som släckte ut ljuset i lyktan,
Som hängde i liljegren.</p>	<p>12.
»Väl får du gå att spatsera
Uti vår örtagård;
Men väck upp din yngsta syster,
Och bed henne med dig gå!»</p>
<p>5.
Det var den ädla konungason;
Han går sig till sjöstrand;
Der såg han ljuset i lyktan,
I liljegrenen brann.</p>	<p>9.
Och in kom då en liten småsven,
Väl förde han sina ord;
»Jag såg ett ädelt konungabarn
Nedsjunka i böljan blå.»</p>	<p>13.
»Min syster hon är så liten och ung,
Och kan så litet förstå:
Hon rycker upp rosor med rötter.
Som ibland liljorna stå.»</p>

14.
Det var det ädla kungabarn,
Hon gick för sin fader att stå:
»Får jag lof gå att spatsera
Uti vår örtagård?»

15.
»Väl får du lof att spatsera
Uti vår örtagård:
Men väck upp din yngsta broder
Och bed honom med dig gå!»

16.
»Min broder han är så liten och ung,
Han vet af ingen skam:
Han rycker upp rosor med rötter,
Och stoppar dem uti sin barm.»

17.
Det var det ädla konungabarn,
Hon går sig till sjöstrand:
Der såg hon sin faders fiskare,
Som fiskade invid land.

18.
»Och hören ni, min faders fiskare!
Ni är så frusen och våt,
Har ni sett något konungabarn
Här uti böljorna blå?»

19.
»Och fiskat ha vi i allan natt
Vid stranden med vår båt;
Vi funno den ädla konungason
Allt uti böljorna blå.»

20.
»Fastbundna voro hans strumpeband,
Fast bättre hans sölfspända skor.
Och intet vissare vi sågo,
Än liket åt oss log.»

21.
Hon tog gullkedjan utaf sin hals,
Gullringarne af sin hand,
Och gaf sin faders fiskare,
Som uppå det liket fann.

22.
»Och helsa min fader och moder!
Och bed dem ej hafva harm;
Jag sänker mig ned i hafsens grund,
Och hafver min käraste i famn.»

No 41.

»Vi ska' ställa till en roligere dans.»

Lifligt.
f

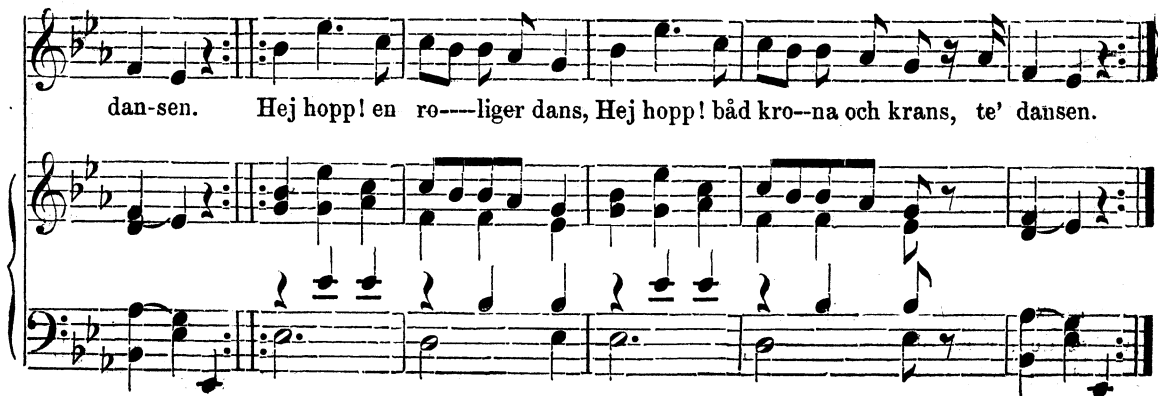
Sång.

Vi ska' ställa till en ro---li-ger dans, Och vi ska' binda bå-de kro--na och krans, te'

Piano.

dan-sen. Hej hopp! en ro---liger dans, Hej hopp! båd kro--na och krans, te' dansen.

No 43.

Värmlands-Polska.

Lifigt.

Sång.

1. Å jänta å ja, å jänta å ja, allt uppå landa--vä--gen—Å ja,—Å jän-ta å ja, å

Piano.

jänta å ja, allt up-på lan-da-vä-gen. Der mötte ho mej en morgo så klar, å so--la den sken på

himme-la så rar, Å vac-ker som lju-sa da--ger ho var; Mitt hjer-tal hvar tog de vä-gen?

2.

∴ Å jänta å ja ∴; allt i Ramsäters kyrka
— Å ja —

∴; Å jänta å ja ∴; allt i Ramsäters kyrka.
Der blicka ho på mej så himmelensblåt,
Å öga de for så blixtrande brådt,
Å aldri nå'nsin har ja töcke salfva fått,
Ja miste kav min hela styrka.

3.

∴; Å jänta å ja ∴; allt i misommars vaka
— Å ja —

∴; Å jänta å ja ∴; allt i misommars vaka.
Då mötte ho mej mä fräsande fröjd,
Å aldri nå'nsin har ja känt mej så nöjd,
Ja kasta mina ben i himmelens höjd,
Å hoppa öfver alla taka.

4.

∴ Å jänta å ja ∴: allt uti polske dansen
— Å ja —
∴ Å jänta å ja ∴: allt uti polske dansen.
För der tog ja uti hennes hand,
För ögat skymdes bort båd' himmelen å land,
Hur dansen den gick, det vet ja inte gran,
Förrän ja kom till sansen.

5.

∴ Å jänta å ja ∴: allt uti gröna lunden
— Å ja —
∴ Å jänta å ja ∴: allt uti gröna lunden.
Der tog ja en kyss så rosende röd,
Å klagade för henne hela min nöd,
Å frågte om ho ville dela mitt bröd,
Å ho svarte ja på stunden.

6.

∴ Å jänta å ja ∴: allt i Ramsätters kyrka
— Å ja —
∴ Å jänta å ja ∴: allt i Ramsätters kyrka.
Der stodo vi då vid altaret just,
Å lofvade tro i nöd och i lust,
Å allt intill livvets sistaste pust,
Troget hvarannan dyrka.

N:o 43.

"Och hör du unga Dora."

Något långsamt.

Sång.

1. Och hör du un--ga Do--ra, vill du gif--ta dig i år? Och år? I

Piano.

år är' de åt---ta å---ren gång---na för---bi— Ut---i ro-----sor. —

2.

Ja, väl vill jag gifta mig, men aldrig med dig,
Jag har en vän på böljorna, som kommer snart igen.

N:o 44.

Magdalena.

Långsamt.

Sång. *p*

1. Magda--le--na stod i grönan lund, När so--len sig haf-ver rödnat. Och

Piano. *p*

sjelf Gud fa---der till hen---ne kom. Allt ut---i lun--den grö--na.

2.

»Magdalena gif mig vattnet rent;
Ty jag vet ingen källa ren.»

3.

»Jag har ej bytta, jag har ej spann,
Jag kan ej ge er dricka ur bara hand.»

4.

»Hade du intet varit i manna våld,
Så skulle jag druckit ur din bara hand.»

5.

Magdalena svor sin konung båld,
Att hon aldrig varit i manna våld.

6.

»Magdalena, svär dig intet bort,
Du hafver aflat foster tre.»

7.

Magdalena föll på sina bara knän:
»Sjelf Gud Fader mig skriftar här.»

8.

»Och ingen annan lön skall du få,
Än uti skogen i sju år gå.»

9.

»Ingen annan mat skall du få,
Än äta knoppar af träden små.»

10.

»Ingen annan drick skall du få,
Än suga daggen af bladen små.»

11.

»Ingen annan ro skall du få,
Än ibland björnar och lejon gå.»

12.

»Ingen annau säng skall du få,
Än uppå törnen och taggar små.»

13.

När de sju åren voro om,
Sjelf Gud fader till henne kom.

14.

»Hvad tyckes dig om lönen din?»
»Väl tyckes mig om lönen min.»

15.

»Väl tyckes mig om lönen min,
Ty jag har fått min förtjenta lön.»

16.

»Hören, J Englar, släpp qvinnan in;
Ty hon har lidit för synderna sin!»

17.

»I himmelen är bygd din stol,
Och ibland englar får du din ro.»

N:o 45.

"Glickan gick på ängen."

Ej för långsamt.

Sång. *f* *p*

Flic-kan gick på än-gen och räf-sa--de hö; Gossen han sa-de: "För

Piano. *f*

I förra tidmättet.

pp *Långsammare.* *p*

dig vill jag dö!" Och det log hon åt, Ja, ja, ja, Och det log hon åt.

Långsammare. *I förra tidmättet.*

pp *p*

N:o 46.

Bonden och Kråkan.

Temligen fort.

Sång. *mf* *f*

1. Och bonden han kör--de till fu--re--skog — Hopp fal--la---la, tra--la--la--la-

Piano. *mf* *f*

mf *f*

la; — Der såg han en krå-ka, som satt och gol. — Hå, hå, hu--ru gick det så! —

mf *f*

2.

Och bonden han vände då om igen:
»Aj, aj, den kråkan hon biter mej.»

3.

Och gumman hon satt vid sin spinnrock och spann:
»När såg du väl kråkan bita en man?»

4.

Och bonden han spände båge för knä,
Så sköt han den kråkan i högsta trä.

5.

Och kråkan så förde han hem i sitt hus,
Af talgen så stöpte de tolf pund ljus.

6.

Af dunet så gjorde de bolster till säng,
Så att det räckte åt piga och dräng.

7.

Och köttet så salta' de in uti kar,
Förutan en surstek, som gömdes åt far.

8.

Af skinnet så gjorde de tolf par skor,
Förutan de tofflor, som skänktes åt mor.

9.

Af vingarne gjorde de solefjä'r,
Som flickorna nyttja i vackert vä'r.

10.

Af skroftet så gjorde de ett gyllene skepp,
Det största som uppå hafvet geck.

11.

Af näbben så gjorde de en spira så lång,
Af hufvudet gjorde de en kyrko-tupp.

No 47.

Sven i Rosengård.

Med något skarp tonvigt.

Sång.

1. Hvar har du va--rit så län--ge, Du Sven i Ro--sen--gård! Jag har va--rit i

Piano.

stal--let, kä---ra mo--der vår. J vän--ten mig sent, men jag kommer al--drig.

2.

»Hvarför är din' kläder så blodig,
Du Sven i Rosengård!»
 »Hvita fålan spjernte mig,
 Kära moder vår.»

3.

»Hvarför är din skjorta så blodig,
Du Sven i Rosengård!»
 »Jag har mördat broder min,
 Kära moder vår.»

4.

»Hvart skall du då ta' vägen,
Du Sven i Rosengård!»
 »Jag skall rymma af landet,
 Kära moder vår.»

5.

»När kommer du tillbaka,
Du Sven i Rosengård!»
 »När korpen han hvitnar,
 Kära moder vår.»

6.

»Och när hvitnar korpen,
Du Sven i Rosengård!»
 »När gråsten han flyter,
 Kära moder vår.»

N:o 48.

Alunda-wisan.

Glädligt.

Sång.

1. Gos--sen min bor i A--lun---da by. A--lo, A--lun--da, A--lun-da-lej! —

Piano.

Ö--gon har han blå, som him-lens kla---ra sky. — A--lun-da, lun-da, a--lo. —

2.

Går med sin lia lätt som en vind,
Alo, Alunda, Alundalej!
 Litet bränd af sol'n, men frisk och röd om kind.
Alunda, lunda, Alo.

3.

Nyss red han sina hästar i vall;
Alo, Alunda, Alundalej!
 Aldrig såg jag fåla bättre skött på stall.
Alunda, lunda, Alo.

4.

Går han i dansen — sedig och blyg, —
Alo, Alunda, Alundalej!
 Ser han på en flicka, sker det just i smyg.
Alunda, lunda, Alo.

5.

Pingstdag om qvällen kom han till mig:
Alo, Alunda, Alundalej!
 Rosa lilla, hör, hvad jag vill säga dig.
Alunda, lunda, Alo.

6.

Rosa! min Rosa, älskar du mig? —
Åh nej! — Alunda, Alundalej!
 Du får nog en annan, — tag diu korg och tig!
Alunda, lunda, Alo.

7.

Kom så till mig en midsommarqväll,
Alo, Alunda, Alundalej!
 Gick med mig i dansen lättlig och snäll.
Alunda, lunda, Alo.

8.

Flickor, bara tyst! — men tillstå jag vill,
Alo, Alunda, Alundalej!
 Hur' det var, en kyss den krångla' han sig till.
Alunda, lunda, Alo.

9.

„Rosa,“ han sade — „skall jag dö af sorg?“
Åh nej — Alunda, Alundalej!
 Här har du min hand, jag ta'r igen min korg:
Alunda, lunda, Alo.

No 49.

Stolts Botelid Stalldräng.

Kraftigt och ej för långsamt.

Sång. *f*

1. Stolts Botelid hon rider på Konungens gård: »Be-höf-ver min Konung Stalledräng i

Piano. *f*

år? Be-höf-ver min Konung Stalledräng i år?»—Hon sa—de, hon har lust till att ri-da. —

2.

Och Konungen han titta' genom hvita gardin:
 ;: »Mig tyckes J vara en kvinnoblommand' kind.» ;:

3.

Och Konungen han talte till småsvenner två:
 ;: »J bedjen Stolts Botelid inför mig gå.» ;:

4.

»Hur skall jag väl töras inför Konungen gå;
 ;: Jag sliter intet annat än valmaret grå.» ;:

5.

»Och J må väl slita det valmaret grå,
 ;: Så skolen J dock inför Konungen gå.» ;:

6.

Stolts Botelid hon tjente der i sju år så god;
 ;: Det åttonde blef hon så tunga på sin fot. ;:

7.

Stolts Botelid hon tager af sin valmarsgrå rock,
 ;: Derunder så hade hon damaste blått. ;:

8.

Stolts Botelid hon gångar sig på höganloftsbro,
 ;: Med silkessydda strumpor och sölfspända skor. ;:

9.

Stolts Botelid hon in genom dörren steg,
 ;: Och Konungen henne med blida ögon neg. ;:

10.

Och Konungen han tager henne uti sin famn,
 ;: Och gaf'na gullkronan och drottningenamn. ;:

No 50.

Sven Svanevit.

Långsamt.

Sång. *p*

1. Sven Sva--ne--hvit ri--der sig den vä--gen fram, Så möt----te der

Piano. *p*

pp

ho---nom en val---la---re-----man. »Och hör du, val----lar--man, hvad

pp

jag månd' sä---ga dig, och kan du de spörs-mål, som jag spörjer dig?»

2.

»Spörs-mål dem hafver jag aldrig läst;
I går slog jag Iselands konung ihjel»
»Och har du slagit Iselands konung fullväl,
Så var det min fader du slagit ihjel.»

3.

Sven Svanevit honom med sin tumme slog,
Så lefver och lungor de ur honom for,
Sven Svanevit slog honom i stycken så små,
Som lindelöf på marken om hösten falla må.

4.

Sven Svanevit reste den vägen fram,
Der mötte honom en annan vallareman:
»Och hör du, vallarman, hvad jag månd' säga dig:
Och kan du de spörs-mål, som jag nu spör dig?»

5.

»Hvad är det som är rundare än ett hjul?
Och hvar finner du de fagraste djur?
Och hvar hafver solen sitt säte?
Hvartutåt ligger dödmannens fötter?»